

ת"ד 1903/11/12 - מדינת ישראל נגד אינגריד סולטן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 12-11-1903 מדינת ישראל נ' סולטן
בפני כב' השופט דין סעדון

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
אינגריד סולטן
הנאשמים

הכרעת דין

1. נגד הנואשת הוגש כתב אישום המיחס לה עבירות של אי צוות לTIMEROR "עוצר ותן זכות קדימה לتنועה בדרך החוצה" (302) ועבירה של נהגה בקלות ראש. ביום 12.12.11 שעה 15.50 לערך נהגה הנואשת ברכוב פרטיה בת"א ברוחב הארי לכיוון צפון והתקרבה לצומת עם רחוב גאולה (להלן: "הצומת"). סמוך לצומת, מוצב בימין הדרך בכיוון נסיעת הנואשת TIMEROR 302. אותה שעה נהגה הנפגעת דנה כהן קטנווע ברוחב גאולה לכיוון מזרח והתקרבה לצומת. נטען, כי הנואשת נכנסה לצומת מבלי לתת זכות קדימה לרכב הנפגעת ושני כלי הרכב התנגשו. כתוצאה מההתאונה נחללה הנפגעת וכלי הרכב ניזוקו.

2. בישיבת ההקראה כפירה הנואשת במיחס לה. לטענתה, עצרה את רכבה על קו העצירה וגלשה קדימה על מנת לשפר את שדה ראייתה ואז הבחינה בקטנווע הנפגעת **שהוא כבר מצוי בהחלה**. לדבריה, לא היה כל מגע בין רכביה לבין קטנווע הנפגעת. עוד טענה הנואשת כי אופנווע הנפגעת החליק בשל סיבת חייזונית שאינה קשורה אליה - בז' שהייתה על הכביש.

3. במסגרת פרשת התביעה העידו השוטרת שמרית דהן, הבחן מר אשכנזי והנפגעת. במסגרת פרשת ההגנה העידו הנואשת ונוסע שישב לצידה עובר לתאונה, מר פיליפ בן חמו.

דין והכרעה

4. אין חולק כי רכבת של הנואשת עצר לפני קו העצירה. במובן זה עמדו הנואשת בצדוי TIMEROR 302. יחד עם זאת, TIMEROR 302 מוסיף ומוכיח כי בנוסף לעצירת הרכב, יש צורך לתת זכות קדימה לרכב החוצה. המחלוקת היא אפוא האם הנואשת נתנה לנפגעת זכות קדימה. לצורך הכרעה בעניין זה יש להזכיר גם בשאלות נוספות העולות במסגרת המקירה והן:

עמוד 1

- (1) האם רכבה של הנואשת אכן חסם את קטנוע הנגעת או שמא קטנוע הנגעת נפל לכਬיש והחוליק לא כל קשר למעשה או מחדליה של הנואשת?
- (2) האם הנגעת נסעה "מהר" עובר לתאונה כפי שטענה הנואשת ועד ההגנה מר בן חמו?
- (3) האם החלקתה של הנגעת נגרמה כתוצאה מניסיונה לבلوم את הקטנוע ולמנוע את התאונה או שמא בשל סיבה שאינה קשורה לכך - בזע שנמצא על הכביש?
- (4) בהינתן שאופנוע הנגעת החליק ופגע ברכב הנואשת והפגיעה לא הייתה תוך נסעה של כלי הרכב - האם יש מקום להטיל על הנואשת אחריות לתאונה?

האם הנגעת נסעה מהר עובר לתאונה

5. בחינת חומר הראיות שהוצג מעלה כי לא ניתן לקבוע כי הנגעת נסעה במהלך בילוי סבירה ביחס לתנאי הדרך או "מהר" כפי שציינה הנואשת. ראשית, הנגעת העידה כי לא נסעה במהלך בילוי סבירה ביחס לנתאי הדרך. גרסה זו הותירה רושם חיובי. בנוסף, הנגעת הסבירה כי נכנסה לרחוב גאולה לאחר שעמדה ברגע אחד בצומת כר שקיים קושי לפתח מהירות משמעותית בעת נסיעתה ברחוב גאולה. שנית, הנואשת העידה לאור משפטה כי ראתה את הנגעת נסעת מהר אך בחקירה נגדית צזרה בה מגרסה זו: את לא ראתת אותה נסעת מהר? ת. אני לא ראייתי אותה נסעת מהר, אני ראייתי אותה מחליקה. רק מי שישב בבית הקפה אמר שראה אותה נסעת מהר... (ע' 17 ש' 20-16; הדגשות לא במקורו). גם עד הגנה מר בן חמו לא טען כענין שבעובדת כי הנגעת נסעה מהר אלא רק כי "אני חשוב שהוא נסעה מאוד מהר..." (ע' 6 ש' 32-30). אוסיף ואומיר כי התרשםתי כי מר בן חמו ניסה בכל כוחו - ללא הצלחה - להאדיר את רשלנותה הנטענת של הנגעת ולגמד את אחוריותה של הנואשת לתאונה. כר העיד עד זה כי "זה היה בחודש דצמבר, ירד גשם קודם. הכביש היה רטוב ועל הכביש היו סימני בזע..." (ע' 6 ש' 32-30). לעומת זאת, מדוח הבוחן שהגיע לזרת התאונה 15 דקות אחרי קבלת הודעה על תאונת הדריכים, נכתב כי "כביש אספלט יבש ותקין...". העד בן חמו טען במשפטה כי רכב הנואשת החל להתකדם לעומק הצומת ואז "אופנוע שהגיע מכיוון אלנבי מהר - מהר ונפלה לכביש בערך 10-8 מ' מאנטו ווחילקה עד שפוגעה בצד ימין" (ת/5 ש' 4-6). בית המשפט מסר עד זה כי הנואשת ראתה שהנגעת החליקה עם אופנוע והקדמה בנסיעתה איטית "כדי לראות מה קרה..." (ע' 7 ש' 13-14). במלים אחרות, בעוד שבמשפטה מצין העד כי הנואשת החלה להתקדם לעומק הצומת ואז אירעה נפילת הנגעת לכביש, ההחלקה עם האופנוע והפגיעה הררי שלפי הגרסה בבית המשפט ההחלה כבר אירעה, נפתחה על ידי הנואשת שהתקדמה לעומק הצומת כדי "לראות מה קורה". אין כל הסבר לשוני בין גרסאות אלה ולטעם שבגינה כבש עד זה את הגרסה המאוחרת בעדותו בבית המשפט. מטעם זה אני מוצא לא לחת לגורסה الأخيرة כל משקל. יחד עם זאת, דברים אלה באים להמחיש את התרשומיות כי עד זה עשה כל שניין היה על מנת לגמד את אחוריותה של הנואשת וברוח זו יש להעניק לעדותו משקל מתאים.

האם החלקתה של הנגעת הייתה ללא קשר למשעי הנואשת?

6. אני סבור כי ניתן, על בסיס חומר הראיות שהוצג לי, לקבוע כי החלקת הנגעת הייתה לאחר שזו ראתה את רכב הנואשת נכנס לעומק הצומת, חששה מהתאונה וכפועל יצא בלהה את הקטנוע עד שהחליקה ורכבה פגע ברכב הנואשת. מסקנה זו מבוססת על אלה: ראשית, עדותה של הנגעת שהותירה בי רושם

חייבי כאמור. שנית, הנאשמת טענה כי החלטת הנפגעת נגרמה מכתרם בזעם שהיה במקום. הבוחן מר אשכנזי בדק טענה זו בזרת האירוע וקבע כי הוא קובע "שהתחיל את הנפילה לפני גוש הבזע **כולם גוש הבזע לא גרם לאופנוו להחוליק**". העד עמד על דעתו גם בחקירה נגדית (ע' 5 ש' 26-23). אצ"נ כי גם עד ההגנה מר בן חמו אמר כי הכביש היה רטוב אולם טענה זו עומדת בסתרה לקביעת הבוחן שניתנה בסמיכות זמינים לקרות התאונה כך שאין כדי לקבל את הטענה. מכיוון שהנאשمت לא הביאה כל ראייה לסתור את האמור במסקנות הבוחן שנקבעו על יסוד מצאים שהיו לפניה סמוך למועד התאונה, אין לי אלא לאמץ מסקנה זו ולקבוע כי ההחלטה האופנוו לא נבעה מקיומו של גרום חיצוני על הכביש. בכך יש כדי לחזק את גרסת הנפגעת כי ההחלטה אירעה כתוצאה מניסיונה לבסוף את הקטנוו על מנת להימנע מהתנגשות עם הרכב הנאשמת.

אם ניתן ליחס לנאשמת אחריות לתאונה על אף שלא הוכח מגע בין כלי הרכב תוק נסייעתם?

7. ראיינו עד כה כי הנאשמת נכנסה לעומק הצומת. ראיינו גם כי בעקבות כניסה זו היחה הנפגעת בתמരון חרום על מנת לנסות ולמנוע את התנגשות כל' הרכב ובכך גרמה לקטנוו עליו נסעה להחוליק וליפול עד לפגעה ברכב. בהקשר זה אומר כי אני מקבל את טענת הנאשمت לפיה הקטנוו לא פגע ברכבה. הנאשמת העידה בחקירה נגדית כך: "**ש. היה מגע בין האופנוו לרכב או לא? ת. לא. לא היה לי כלום באוטו**" (ע' 17 ש' 24-23). גרסה זו מטעמי חלק מניסיונה של הנאשמת לגמד את אחריותה לאירוע. אך עתה, גרסה זו עומדת בסתרה לגרסהו של מר בן חמו, עד ההגנה של הנאשמת שטען בהודעתו במשטרת כי האופנוו של המעורבת החוליק "**עד שפגעה בחזית צד ימין**". כאשר עומת העד עם גרסה זו בחקירה נגדית השיב: "**אני זוכר אם היא פגעה בחזית. אני רק יכול לומר שהיא נפלה לפני הרכב ואם היא נגעה במהלך ההחלטה ברכב בסוף הנסיעה זה בקושי ואני זוכר**" (ע' 7 ש' 7-6). במללים אחרות, אין בגרסה העד כדי לסתור במפורש את האמור בהודעתו במשטרת שניתנה, מן הסתם, בסמיכות רבה יותר למועד האירוע ומתעם זה להעדיפה על פני גרסתו בבית המשפט. גם בוחן התנוועה קבע בסעיף 5 לדוח הבוחן כי התגלו ברכב הנאשמת סימני מעיכה ושפשוף בניגוד לטענת הנאשמת בעדותה.

8. יחד עם זאת, יש עדין מקום לדון בשאלת שכון הנאשמת כפירה בהתנגשות ישירה בין רכבה לקטנוו המעורבת ואילו המעורבת בעדותה אמרה "**ברגע שני רأيت شهادتي לא עצרת בלתי** **בכל הכוח וניסיתי לחתת ימינה, הרגשתי מכה, יכול להיות מהבלימה עצמה, אין לי מושג, כי נפלתי והחלמתי לאורן הרכב... תוק כדי החלטקה היו כל מיני מכות שהרגשתי**". (ע' 11 ש' 18-20). אין אפילו כל ראייה לכך שההתאונה אירעה כתוצאה מהתנגשות ישירה בין שני כלי הרכב להבדיל, אולי, מה החלקתו של הקטנוו אל עבר הרכב הנאשמת ופגיעה בו.

9. "**מתן זכות קדימה**" על פי תקנות התעבורה פירשו: "**אי המשכת הנסיעה או המתחלת כאשר על ידיך עלול הנוגג ברכב הנדרש לתת זכות קדימה לנוגגים ברכב אחר לאלצם לסתות מקו נסייעתם או לשנות את מהירות נסייעתם**". במקורה זה הפרה הנאשמת את חובתה לתת זכות קדימה לנפגעת ברכב שאילצה אותה לבסוף בלבד בLIMITATION OF LIABILITY אשר כתוצאה ממנה החוליק קטנוו הנפגעת עד שפגע ברכב הנאשמת. בLIMITATION OF LIABILITY כאמור לא היו נגרומות אילו הייתה הנאשמת מכובדת את זכות הקדימה של הנפגעת ולא נכנסה לעומק הצומת (ראו עדותה של הנפגעת דינה כהן בעמ' 11 ולפיה "**ראיתי שמאחורי**

המכוניות מצד שמאל נסעה מכונית, לא עוצרת בעצור וגם לא נסעת בכיוון התנועה, הייתה אמרורה לנסוע כלפי מטה אלא שמכונית זו חצתה את הכביש ונסעה בקוו ישר אליו... (ע' 11 שי 17-15). לפיכך, גם רכב הנואשת לא חסם, פיזית, את דרכו של קטנוע הנואשת, אין ספק כי כניסתו לצומת כאמור אילץ את רוכבת האופנוע לבלום בLIMITת חירום, להחליק וליפול וכתוואה מכך נפגעה היא וניהוק הקטנוע. די בכר כדי לקיים קשר סיבתי עובדתי ומשפטי בין הפרת חובתה של הנואשת למת זכות קדימה לקטנוע הנפגעת לבין התאונה שאירעה.

לאור כל האמור אני מוצא להרשיע את הנואשת בעבירות המוחסנת לה בכתב האישום.

ניתנה היום 25 Mai 2015, במעמד הצדדים